

1. *Оголошується Супербал*

— Спочатку він був проти! Але я з ним поговорила — і він дозволив!

В словах Каті Котовської звучала неприхована перемога. Проте ані Максим Білан, ані Денис Черненко її райдужних настроїв не розділяли.

Хоча Максим усе ж таки міг бодай морально підтримати дівчину, яка була йому не байдужа. Проте коли йшлося про її вітчима, тобто — нерідного батька, який до всього ще був директором їхньої школи Анатолієм Федоровичем Громовцем на прізвисько Плазун, він, як і його друг Денис, були невблаганні.

Хлопці не любили його. І вони мали на це повне право, особливо — Денис. Цього літа вони познайомилися з новим директором за кримінальних обставин. Громовець, виявляється, кохався на екзотичних тваринах, заборонених для ввезення в Україну. Тому він не знайшов нічого кращого, як замовити крадіжку кількох таких тварин із тераріуму для поповнення своєї жахливої колекції. А коли хлопці волею випадку викрили його, шкільний директор зачинив Дениса з виховною метою у сараї, який кишів гадами.

Черненко не боягуз. Він міг не лише постояти за себе, а й при нагоді кинутися з кулаками на ворога, старшого та сильнішого за себе. Та й просидів хлопець у полоні не так уже й довго, поки Максим проявляв чудеса винахідливості, визволяючи його. Однак після цієї пригоди вони обоє зненавиділи Плазуна лютою ненавистю. І з осені між хлопцями і директором їхньої школи почалася затяжна війна.

Катя Котовська цього всього не знала. Сталося так, що довгий час вона з мамою жила в Одесі, де мамі запропонували непо-

гану роботу, і не так часто бачила свого вітчима. Та й знала вона його лише з гарного боку. На це Максим якось зауважив: не було часу побачити в людині плазуна. Між іншим, з Максимом Катя познайомилася восени в Одесі, саме тоді, коли разом із мамою поверталася до Києва. Контракт у мами закінчився, та й вітчим багато разів казав, що скучив, і родина мусить жити разом.

Яке було здивування Каті, коли вона дізналася, що вітчим та її нові друзі, один з яких, Максим, навіть урятував її у скрутну хвилину, виявилися заклятими ворогами! І можна собі уявити, як вона була розгублена. Адже так чи інакше, їй доводилося те-пер робити вибір.

Правда, до честі нових друзів Максима, Дениса та Оксани, нової Катіної однокласниці, вони не ототожнювали Катю з її названим батьком і не вимагали робити такий непростий вибір. Та й Анатолій Федорович, попри всю свою капосну вдачу, теж виявився не таким уже батьком-тираном. Звісно, іноді Катя чула його бурчання стосовно того, що вона вибрала собі не ту компанію. Проте це справді було не так часто. І, швидше за все, Плазун бурчав для самозаспокоєння: він же не міг просто так, нічого не кажучи, дозволити доньці товаришувати з тими, з ким перебував у стані затяжної холодної війни.

Але Катя теж переглянула деякі свої погляди. І погодилася з Максимом: Анатолій Федорович Громовець справді виявився не зовсім таким, яким дівчина уявляла його собі, коли проводила з вітчимом кілька тижнів на рік. Переважно — відпустки, свята і частково — канікули. Не все в ньому дівчині подобалося.

Наприклад, коли він запропонував поїхати на квартиру, де він тримав свій невеличкий тераріум, Катя категорично відмовилася. Сказала, що боїться гадів навіть намальованих. Їй було дивно, як це людина може кохатися в жабах, ящірках, зміях та інших потворах. Або ось недавній випадок, із заборною маскараду на Геловін... До речі, під час маскараду, який усе ж таки відбувся, друзі, як завжди, вскочили в халепу, вибратися з якої їм допоміг, сам того не знаючи, Плазун. Це був чи не єдиний випадок, коли від ворога їм була реальна користь.

Та з цього всього Катя Котовська зробила, врешті-решт, несподіваний і корисний для себе висновок. Вважаючи себе оде-

ситкою, тобто народженою в Одесі і просякнутою традиціями цього неповторного міста, дівчина десь за тиждень після пригоди на Геловін заявила Максимові: одесити — оптимісти, це у них у крові, а раз так, то в усьому треба бачити лише позитивні сторони. Вона згодна, що її вітчим Анатолій Федорович Громовець — людина з дивацтвами, не зовсім проста в спілкуванні. Але кожна людина має право на свої дивацтва, і не кожен мусить бути в спілкуванні простим, як двері.

Бо, на відміну від друзів, Катя знає свого названого батька і з хорошого боку. А значить, його темна половина проявляється за якихось обставин, що не завжди залежать від нього. Треба тільки знайти спосіб, щоб ці темні сторони якомога рідше проявлялися.

Максимові Білану такий підхід сподобався. Він навіть поділився цими висновками з татом, і Білан-старший, який теж недолюблював Плазуна, погодився: навіть закінчений негідник мусить мати за душею щось світле. Раз Катя знає шкідливого директора з хорошого боку, значить, не все добре він ще втратив. Отже, не зовсім безнадійний як людина. На тому й погодились.

І ось тепер Катя розповідала друзям про успіх своїх тривалих переговорів з вітчимом.

Компанія традиційно зібралася в Бабусиній хаті. Так Білан називав однокімнатну квартиру, яку заповіла йому бабуся і до якої він переїде, коли стане повнолітнім. Тут хлопець облаштував собі невеличкий приватний кабінет, де міг побути на самоті, почитати, поблукати в інтернеті чи пограти в шахи з віртуальними партнерами, яких по Україні мав близько десятка, а не так давно з ним почали грати англієць і американець. Та після того як знайомство з Денисом Черненком мимоволі втягнуло Максима у вир несподіваних пригод, Бабусина хата стала для них штаб-квартирою, де розроблялися різні стратегічні плани дій і приймалися важливі рішення.

Цього разу, за місяць до новорічних канікул, компанія зібралася в «штабі» саме з ініціативи Катерини. Ідея, яку дівчина виклала, нікому не сподобалася. Та Катю це якось мало хвилювало. Головне — директор школи, він же — її вітчим, таки дозволив організувати під Новий рік свято під назвою «Бал супергероїв». Або для простоти — Супербал.

Задумка дуже проста. Всі бажаючі готують собі на новорічну шкільну ялинку костюм, який повинен зображати будь-якого супергероя з фільму, плюс — мультика чи комікса. Обравши героя, учасник придумує йому відповідний костюм і номер на свій смак. Цим номером кожен супергерой повинен скласти своєрідний екзамен, а той, хто зображує супергероя, — відповідно захистити цим номером свого персонажа. Оцінювати героїв буде журі, і три переможці отримають суперпризи.

— Ось тут я ще не придумала, — призналася Катя. — Але тато... ну, наш... словом, він обіцяв взяти це на себе, раз уже дав добро.

— І все одно спочатку він був проти, — буркнув Денис.

У присутності Каті було вирішено не називати її вітчима Плазуном, але й не звати на ім'я та по батькові.

— Знаєш чому? — запально запитала Катя.

— І знаги не хочу, — знову буркнув Черненко. — Вредний тому що...

— Дуже просте пояснення! Каже, недавно всі хотіли зображати монстрів і потвор, тепер всі будуть перевдягатися у Людину-павука! Розумієш, він просто це ще не дуже сприймає... Для більшості наших батьків маскарад — це начепити бороду з вати, вуса з вовни, вдягнути півмаску, причепити картонного носа або на крайняк перевдягтися в зайчика! А тут — монстри і герої з коміксів! Що тут незрозумілого? Я ж умовила його, він пішов назустріч!

Максим витримав багатозначну паузу, після чого промовив:

— Катя права, народ. Більшість наших батьків не сприймають нормально те, що замість Вінні-Пуха чи Карлсона дівчата почала тягнутися до Людини-павука або Черепашок-ніндзя. Та правий і він: ті, хто зголоситься на цей Супербал, перевдягнуться в ту ж таки Людину-павука, і на цьому все скінчиться. Фантазії в народу, мені здається, нуль. Я навіть не уявляю, в кого можуть перевдягнутися дівчата.

— У Лару Крофт, — озвалася Оксана, яка дотепер більше відмовчувалася. — Це така супержінка, як Індіана Джонс. Вона шукає різні старовинні реліквії та постійно перемагає при цьому конкурентів і просто монстрів.

— Коротше, нехай проявляють фантазію! — очі в Каті Котовської і далі радісно сяяли. — Навіть якщо ви всі праві, і прийде десять Людей-павуків, вони будуть змагатися між собою за звання кращої Людини-павука в нашій школі! Ось ти, Максиме, ким будеш?

Білан і Черненко презирнулися. Обое, не змовляючись, знизали плечима. А тоді Максим відповів:

— А хто тобі сказав, що я взагалі братиму в цьому участь? Я не супергерой і не захоплююся ними. Мені все це нецікаво. Ні, мене там не буде.

— І мене, — вставив Денис. — Цього ще бракувало — в павука перевдягатися! Та я на турніку підтягнуся більше і швидше за будь-якого твого супергероя!

Посмішка сповзла з Катиного обличчя. Згасло саяво в очах.

2. Катя образилася

Наступного дня, коли Денис, як завжди, зустрічав Оксану біля її під'їзду, щоб провести до школи, дівчина сказала:

— Ти знаєш, що Катька на вас образилася?

— О! — Черненко щиро здивувався. — А це ще чого?

— Бо вона думала, що ви, найближчі друзі, першими підтримаєте її ідею Супербалу і першими запишетесь в список героїв.

— Ага, — реготнув Денис. — Білан — Людина-павук, я — Людина-павук два, а ти — Людина-павук три. Точніше, павучиха.

— Не смішно, — Оксана холодно глянула на хлопця.

— Не смішно, це правда, — кивнув Черненко. — Навіть невесело. Якби можна було повеселитися від душі, я б першим записався. А так, подумай сама — ну неже ми з Біланом схожі на дебілів, які фанатіють від різних там суперменів?

— Мало ми з тобою ходили в кіно про супергероїв? Хто мене на «Темного лицаря» тягав?

Оксана мала на увазі фільм про нові пригоди Бетмена, на який Денис повів її влітку.

— Хочеш сказати, тобі не сподобалося?

— Нічого я не хочу сказати. Крім того, що ви обоє повелися, як двоє зануд. Ти, до речі, цілком міг би показати який-небудь силовий номер, спортсмен як-не-як. А Максимові я взагалі дивуюся: він, насправді, зобов'язаний підтримувати свою дівчину в усіх її починаннях!

Якийсь час вони йшли мовчки.

— Слухай, — сказав нарешті Денис. — Так Катька ж учора наче нічого не тойво, посиділа ще, попросилася і пішла собі...

— «Не тойво!» — передражнила його Оксана. — Прийшла додому і подзвонила мені невдовзі. Сказала, що дуже ображена і просила передати: говорити з вами не хоче.

— Назавжди? — поцікавився Денис.

— Що — назавжди? — не зрозуміла Оксана.

— Ну, назавжди розмовляти перестане? Зовсім ніколи навіть «здоров» нам не скаже?

Схоже, ані Оксана, ані Катя, приймаючи таке тверде рішення, навіть не задумувалися над подібними питаннями.

— Не знаю, — дівчина знизала плечима.

— Між іншим, ти ось все «ви, з вами»... А чому не «ми»? Про себе чого не говориш? Чи на тебе гнів Каті не поширюється?

Оксана відповіла не відразу.

— По-перше, — мовила вона нарешті, — ми з Катериною подруги, в одному класі вчимося, навіть за однією партою тепер сидимо. Було б нерозумно з її боку не розмовляти зі мною. Подруге, стосунки між дівчатами в певних моментах інакші, ніж між дівчатами і хлопцями. Тобто те, що подруги можуть пробачити одна одній, хлопцям не завжди пробачають. Нарешті, по-третє, я все ж таки не кинула її так, як ви обоє. Я братиму участь у Супербалі.

Від несподіванки Денис аж зупинився. Причому став просто посеред калюжі, яку секундою раніше збирався переступити.

— Отак... Цікаво, ким же ти будеш? Якого героя хочеш зобразити? Ту, як її... Лару свою, Крофт?

— Ксену, — коротко відповіла Оксана. — Чого став, пішли.

— Кого? — не зрозумів Черненко.

— Вона — Ксена, я — Оксана. Все просто, — пояснила дівчина.

— Та хто — вона, блін? — Денис роздратовано тупнув ногою по калюжі, бризнувши брудом на всі боки, Оксана ледь встигла відійти, щоб друг не обляпав її.

— Є така Ксена, жінка-воїн. Серіал по телевізору не бачив?

— Не дивлюся я такого, — відмахнувся Черненко, який справді вмикав телевізор лише в тих випадках, коли йшов футбол, і то — не завжди.

На всю велику родину в Черненків був лише один телевізор, до якого через молодших братика та сестричку йому не завжди вдавалося пробитися. Особливо останнім часом, коли якісь родичі віддали Черненкам старий касетний відеомагнітофон і купу касет з мультиками та дитячими фільмами. Через те Денис дуже приблизно уявляв собі телевізійну програму, краще знаючи розклад нових бойовиків чи страшилок у найближчому кінотеатрі.

— Це — така жінка, ватажок амазонок¹, яка володіє холодною зброєю та прийомами рукопашного бою краще за своїх ворогів-чоловіків, — вирішивши, що цього коментаря досить, Оксана закрила тему. — Я записалася в список учасників першою і буду виконувати танок бою, який вже вигадала сама, — і не стрималася, додала: — Нехай вам буде соромно, хлопці!

— Може, і ти з нами перестанеш говорити? — ядуче поцікавився Денис.

— Може, ти вирішив посваритися? — в тон йому відповіла Оксана.

Зрозумівши, що так ця розмова справді може далеко зайти, Черненко відступив на крок, замовк, вийшов із калюжі, і далі до школи вони дійшли, спілкуючись на підкреслено відсторонені теми.

Зустрівши Максима, Денис зразу попередив його про образу Катерини. Той знизав плечима, хоча йому справді прикро було це почути. Адже він жодним чином не збирався образити її. Значить, не відчував за собою провини, а отже, не вважав за потрібне просити вибачення невідомо за що і миритися.

¹ Амазонки — в міфології давніх греків — плем'я войовничих жінок. Племена амазонок жили зокрема і на узбережжі Чорного моря, що дає підстави сьогодні визначати їх як давніх предків українок. У сучасній масовій культурі образ жінки-воїна дещо спрощений і часто наділений надприродними здібностями.

3. Дванадцять супергероїв

Виявляється, Катя Котовська марно часу не витратила.

В коридорі, на дошці оголошень, де зазвичай висіла мальована стінна газета, та на кожному поверсі вже були почеплені оголошення, набрані на комп'ютері й роздруковані на принтері. Текст об'яви закликав усіх охочих взяти участь у Балі супергероїв, який відбудеться двадцять п'ятого грудня в шкільному спортивному залі, де на той час уже стоятиме ялинка. Там же подавалися умови для учасників і, головне, зазначалося: на супергероїв, визнаних найкращими, чекають суперпризи — можливість знятися в справжньому кіно.

— Оце так! — Денис ткнув пальцем у речення, де говорилося про обіцяні зйомки. — Це ж хто і коли встиг так швидко домовитися? Взагалі це якась лажа, мені так здається, старий. Знятися в кіно...

— А ти хочеш? — байдуже запитав Максим.

Все, що пов'язано з кіно та іншою, як говорив його тато, несправжньою культурою, було Біланові до лампочки. Він сприймав світ і все, що відбувається в ньому, не через побачене, а через написане. Коли — в інтернеті, частіше — в книжках. А взагалі він дуже любив нормальне живе спілкування, причому більше слухав і обдумував почуте, ніж говорив сам.

— А то ти не хочеш! — стрепенувся Денис.

— Яюсь не горю бажанням. Особливо якщо для цього треба перевдягтися в дурнувятий маскарадний костюм і вдавати з себе найсильнішого, який поглядом пропалює стіни. Давай, вперед! Запишися оно до Катьки у списочок, вона почне з тобою балакати, заодно і розкаже, що це за кіно таке.

— Та ну тебе! — відмахнувся Черненко. — Мене оця тема, перевдягатися в яку-небудь суперкомаху, теж не дуже гріє. Та все одно цікаво, блін...

— Спробую твою цікавість частково задовольнити, — зітхнув Максим. — Для Каті її вітчим — все ж таки не Плазун. І, думаю, все ж таки донька, нехай і прийомна, навіть для цього прихильника повзучих гадів таки щось означає. Тому він погодився допомогти їй із Супербалом. З цим ти згоден?

— Ну... нехай так, — нелепно протягнув Черненко.

— Далі: пам'ятаєш, мій тато, коли наводив про Плазуна довідки, обмовився, що в того є якісь впливові знайомі в різних крутих колах. Згадав чи ні?

— Було діло, — погодився Денис.

— Тут починаються лише мої здогади. Ти можеш припустити, що в директора нашої школи, яка не найгірша, між іншим, у районі і в цілому — в Києві, можуть бути виходи або прямо, або через когось на тих, хто сьогодні займається кіном?

— Від Плазуна всього можна чекати, — процідив крізь зуби Денис.

— Ну от. На твоє запитання я, здається, відповів, — підсумував Білан, і одночасно з цими його словами пролунав дзвінок, який кликав на урок.

«Нічого, — подумав Черненко, — час покаже, що то за кіно».

Протягом дня Катя таки справді жодного разу не підійшла до друзів. Навіть не привіталася з Денисом. Хоча, зустрівшись у коридорі з Максимом, не стрималася — таки кивнула головою. А хлопець, навпаки, виявився ще більш принциповим: на кивок не відповів, а розвернувся і пішов з гордо піднятою головою.

Тож від браку уваги Катя Котовська того дня не страждала.

Звичайно, старшокласники Супербалом не перейнялися. Важко собі уявити цибатого учня одинадцятого класу, який вистрибує в одязі мультяшного чи кіношного супергероя. Молодші класи не зовсім зрозуміли, що й до чого, хоча саме вони активно захоплювалися такими героями. Однак умови Катерина виставила жорсткі: бал — для всіх охочих, бо все одно в школі новорічне свято потрібне, а ось у конкурсі можуть брати участь тільки учні сьомих, восьмих та дев'ятих класів.

Розповідаючи напередодні друзям, як це повинно виглядати, Катя пояснила: від молодших, дай їм волю, відбою не буде. А вони ще програвати не навчилися, надто багато цукерок для захочувальних відзнак піде. Тоді як підлітки, зголосившись, робитимуть це без непотрібного фанатизму. Кожен із учасників мусить усвідомити, що все це — лише гра, але гра, до якої треба готуватися серйозно і, головне, треба вміти програвати.

Протягом дня Катю виловлювали на перервах потенційні супергерої, щоб записатися до списку. До обіду їх набралось оди-

надцять, і список, теж видрукуваний на комп'ютері великими літерами, вже наступного ранку красувався поруч із оголошенням. Відкривала «суперменський» перелік, звичайно ж, Оксана Дорошенко, яка постане перед глядачами в образі Ксени, принцеси-воїна. Крім неї, в списку було ще чотири дівчини, дві з яких виявили бажання зображати Лару Крофт, одна — Жінку-кішку¹, ще одна — принцесу Фіону², яка, коли хто пам'ятає, могла за себе постояти і дати чосу щонайменше п'ятьом здоров'ям. Той факт, що дружина велетня Шрека має всі здібності суперменки, ніхто не оскаржував.

Хлопців у списку супергероїв значилося восьмеро. Як і передбачав Максим Білан і, очевидно, прогнозував директор школи, серед них троє виявили бажання постати в образі Людини-павука, один оголосив себе Шибайголовою³, один визвався бути Бетменом, один захотів перевдягнутися в Супермена, і, нарешті, хтось вирішив стати Зорро.

На диво, більше охочих не знайшлося. Оксана розказала Денисові, що Катю це більше ніж влаштує. Вона взагалі думала, що товариству ідея Супербалу не дуже сподобається, і по секрету сказала подрузі: вже сама не рада була, що почала цю справу. Бо тільки тепер уявила, скільки клопотів відразу ляже на її плечі.

— Знаєш, Катька вирішила підстрахуватися, — сказала Оксана. — Щоб не з'являлися новенькі, вона завтра напише оголошення, де попередить, що потрібна кількість учасників конкурсу вже набрана, і решта охочих зможе просто взяти участь у костюмованому балі, не змагаючись за суперпризи.

¹ *Жінка-кішка* — персонаж із американських коміксів, молода жінка, яка вночі перетворюється на чорну кішку і вершить справедливість. Часто Жінка-кішка діє заодно з Бетменом (Людиною-кажаном).

² *Принцеса Фіона* — зачарована дівчина-троль, персонаж серії мультфільмів про зеленого велетня Шрека.

³ *Шибайголова* — супергерої з американських коміксів, якого називають ще Червоним дияволом через червоний костюм, який він одягає для подвигів. Вирізняється серед інших супергероїв тим, що втратив зір у підлітковому віці, але відсутність зору компенсують інші надзвичайно розвинені здібності. Через здатність відчувати навколо себе людей та предмети Шибайголову часом називають ще Людиною-радаром. Герой у червоному «народився» 50 років тому і став популярним після того, як комікси на цей сюжет почав малювати відомий американський графік Френк Міллер.